

**АКО Е ТОЛКОВА ЛЕСНО,
ЗАЩО Е ТОЛКОВА ТРУДНО**

Марджори Луис Лойд

**If it's so Simple
why is it so hard?**
Marjorie Lewis Lloyd

**Ако е толкова лесно,
защо е толкова трудно**
Марджори Лойд

© Превод от английски: Елисавета Джонова
Редактор: Мирослав Митев
Компютърно оформление: Десислав Драганов
Компютърен дизайн на корицата: Владимир Балун

© Издателство „Ел Уай“, 2001

ISBN 954-788-002-0

Съдържание

КАК СТАВАМ БУНТОВНИК.....	5
ЕВАНГЕЛИЕТО НА ВТРЕНЧЕНИЯ ПОГЛЕД.....	10
ПОМОГНИ НА БОГА	
И ХВАНИ ВЛАКА.....	15
СЕМАНТИКА И СПАСЕНИЕ.....	22
ВИЖ КОЙ ШОФИРА.....	27
ДА ОТИДЕМ НА РИБОЛОВ.....	34
АКО Е ТАКА ЛЕСНО.....	43
ЗАЩО БОГ Е ТОЛКОВА БАВЕН.....	48
НАДЕЖДА ЗА ХЪМПТИ ДЪМПТИ.....	55
ГОЛГОТА НЕ МОЖЕ ДА ПРОМЕНИ ВСЕКИ.....	59

Заглавието на тази книга загатва колко е неясно за мнозина учението за праведност чрез вяра. Наистина този предмет, който е същността на евангелието, е простиച്ък като приложение. Но и до днес много от нас имат проблем, когато се опитват да разберат начина, по който той действа в живота.

В тази книжка Марджори Луис Лойд - музикант, композитор, автор и редактор на телевизионната програма „Писано е“ - разкрива по лесно достъпен начин практичната простота на библейската истина за оправдание чрез вяра.

КАК СТАВАМ БУНТОВНИК

Какво е бунт? Явна борба срещу Бога? Атеизъм? Злоупотреба със светите неща? Алкохолизъм, наркомания, проституция? Какъв е произходът на бунта? Как започва?

Някои бунтовници се забелязват лесно. Можете да ги видите на път за лагера на бунтарите дори тогава, когато все още не са пристигнали там. Това е студентът, който изучава предстоящите световни събития, за да разбере дали е време за положителна промяна за дела, съобразени със събитията на последното време. Това е синът на проповедник, който се държи така, както никой не е очаквал. Това е и човекът, който от страх се присъединява към църквата, но все още изглежда и действа като бунтовник. Всички те вярват в Бога. Те не са глупави. Просто не искат Бог да им казва какво да правят. Не искат да бъдат толкова близо да Него.

Според хората от тази група честността е добродетел от такава величина и популярност, че ако си честен, дори собствените ти грешки стават напълно приемливи. С други думи, ако признаеш, че си бунтовник, значи е добре да бъдеш такъв. Погледни всички лицемери, които не признават истинското състояние на сърцето си! Не си ли по-добър от тях?

Какво да кажем за модерните фарисеи, които при всеки удобен случай парадират със своята доброта? Духовно недостижимите „по-святите от теб“, в чието присъствие

другите се чувстват неудобно. Това е човек, който е подчинил всичко под контрол – но само външно. Дисциплинираният християнин, който редовно чете своята Библия, моли се, пие сок от моркови, прави редовно физически упражнения, взема ежедневно студен душ, за да събере достатъчно точки и да влезе през небесните порти. Проповедникът, който може да разкаже всичко за оправданието чрез вяра освен какво е то и как се преживява. Разбира се, никой от тях не смята, че живее в лагера на бунтовниците!

Не бъди толкова сигурен!

Какво е бунт? Дали това непременно е израз на вражда срещу Бога? Или понякога е реакцията на човек, загубил надежда?

Същността на бунта е да действаш сам без Бога. Някои – защото го искат. Други – защото смятат, че няма друг начин. Явно бунтарите са просто съмняващи се. Не в силата Му да поддържа световите в Космоса, но в силата Му да докосне техния личен живот.

Едва доловимо, малко по малко, случай след случай, поражение след поражение, те започват да се съмняват в Божията сила да направи християнството действащо – най-малкото за тях. Започват да се питат дали Христовото евангелие може наистина да направи това, за което претендира. Или има ли добронамерен Бог, Който има за цел да извърши това в техния живот, това, което е толкова трудно дори за Него?

Ето така се раждат бунтовниците. И когато усетят първия полъх на съмнението, не биха го приели за опасен сигнал. Те издигат удобна фасада. Разказват на другите за силата на Христос, но се чувстват като лицемери. Защото знаят, че това не е в тяхна полза. И рано или късно стигат до заключението, че ако християнството не действа,

трябва ли изобщо да се придържат към него. Защо да си навличат неприятности? Това вече е бунт. Не защото го искат. Просто не знаят какво друго да сторят.

Да разгледаме произхода на типичния представител на бунтовника от този род. Вероятно той е роден в адвентен дом. С желание посещава църквата, освещава съботата, плаща десятък и се въздържа от неща, които другите тийнейджъри правят. Може да отвори Библията си и да ви обясни отличителните доктрини толкова добре, колкото и проповедникът.

Но сега той изведнъж се сблъсква с някои трудни за възприемане факти. Забелязва, че като знае какъв ден е съботата, това не го предпазва от гневене. Познанията върху Библията не могат да го предпазят да намрази някого, който му върши зло. Редовното плащане на десятъка не очиства сърцето му. Познаването на доктрините не му донася успешен духовен и душевен комфорт. Религиозната активност не е доказателство за духовно обърнато сърце. Редовното посещаване на църква не го прави повече християнин, както престоя в гаража не го прави кола.

Бунтовникът познава Христос само от слушане. По същия начин познава и победата над греха. Говори за нея, но неговата постоянна опитност е поражението. Затова се възприема като лицемер.

Той осъзнава, че сърцето му е неспокойно и неукротено. Знае какво мисли, докато е свободен да мисли за това, което си пожелае. В него сякаш живее тигър, който не успява да контролира. Пита се дали и Бог би могъл да го контролира. И ако Бог не може, тогава кой може?

И така, повече или по-малко открито той въстава. Отива на кино или се нахвърля срещу някой непознат. Започва да задава предизвикателни въпроси. Тръгва с тълпата бун-

товници. Но всичко това не е толкова израз на протест, колкото уморено признание за лично поражение!

Това не се случва за един ден. Той се е опитвал да получи помощ, но съветниците само са му казвали: „Опитай по-усърдно“. „Покай се.“ „Ако искаш да победиш пушенето, просто спри!“ „Просто се отърви.“ „Достатъчно е да съжаляваш.“ „Предай се на Исус.“ „Просто обърни живота си на 180 градуса.“

Но никой не му казва как.

И така той тръгва за далечната страна. Говори за свобода. Но колкото повече върши това, което желае, толкова по-малко му допада. Открива, че нищо не се получава, ако се опитва да освети една част от себе си за сметка на останалата. Скоро научава, че свобода без съвест не съществува. Осъзнава, че това, което изглежда свобода, е просто мираж, измама, лъжа!

Той е обезсърчен. Всичко му изглежда непонятно. И губи надеждата си. Не може да си поме дъх. А трябва да има надежда, защото само тя може да го преведе през нощта!

Рано или късно бунтовниците изчерпват надеждата си!

Истината е, че трябва да са благодарни на отчаянието. Трябва да се радват, че Бог не им позволява да се чувстват прави, когато не са. Че Бог не им позволява да се чувстват удобно, когато са далеч от бащиния дом. Тяхната досада и безпокойство, чувството им за пълно поражение може би са начин Бог да им предложи един по-добър живот!

Дали нямаше ли да бъде истинска трагедия, ако блудният син не беше почувствал окаянството си в далечната страна? Може би никога нямаше да се върне у дома!

ЕВАНГЕЛИЕТО НА ВТРЕНЧЕНИЯ ПОГЛЕД

Пилат не Го познаваше. Но той сумира евангелието в две думи: „Ето човека!“ (Йоан 19:5).

Исус каза същото по малко по-различен начин: „Към Мене погледнете и спасени бъдете“ (Исая 45:22).

Йоан Кръстител каза: „Ето Божия Агнец“ (Йоан 1:29). Йоан, възлюбеният Исусов ученик, каза: „Вижте каква любов!“ (1Йоаново 3:1). А апостол Павел обясни: „Като гледаме на Исуса...“ (Евреи 12:2).

Евангелието на втрещения поглед! Евангелието според един римски управител!

Чели ли сте някога в Стария завет доклада за змията на пръта? Питали ли сте се как е възможно всичко това да има смисъл? Хората горчиво се оплаквали. Искали да се върнат обратно в Египет. И се казва, че Бог е изпратил в стана горителни змии. И много от хората умрели. Тогава Господ казал на Мойсей да направи метална змия и да я закрепил на висок прът. Всеки ухапан от горителна змия можел да погледне към металната змия и да бъде изцелен. Само да погледне и да живее (Числа 21:8, 9).

Какво странно нареждане! Защо?

Исус каза на Никодим, че „както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който повярва в Него, да има вечен живот“ (Йоан 3:14, 15).

Как змията би могла да бъде символ на Христос? Не трябва ли тя да е символ на греха? Да. Но Исус взе върху Себе Си нашите грехове, като че бяха Негови собствени (Исая 53:5, 6). Този, в Когото нямаше грях, беше издигнат

на кръста, като че беше змия, като че Той самият беше грях. И защо? Бог „за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (2Коринтяни 5:21). Това е оправдание чрез вяра!

Евангелието на взирането. Само погледни! Погледни втрепенено! Продължавай да се вираш и живеи!

Да се взреш значи да впиеш поглед, да се загледаш с интерес, с почуда.

Обезпокоителен е фактът, че ние се вираме във всичко друго, освен в Христос. Впиваме поглед в света, в политиците, в бедността, в околната среда. От колко чудеса се лишаваме, като отклоняваме погледа си!

Жената на кладенеца погледна и изтича да разкаже на приятелите си. Петър погледна и излезе и плака горко. Мария погледна и седем зли духа бяха изгонени от нея. Савел погледна по пътя към Дамаск и това промени живота му и му даде сила. Разбойникът погледна и донесе радост на Божия Син в смъртната Му агония. Стефан погледна и намери сили да понесе убиването с камъни. Римският центурион погледна и видя Божия Син. Жената на Пилат Го видя в съня си и се опита да предупреди съпруга си.

И Пилат проповядва евангелието накратко: „Ето човека! Не намирам никаква вина в Него!“ Но собствената му проповед не можа да го спаси, защото спасението изисква намеса на волята. А Бог не насилва волята!

Какво виждаме, когато погледнем? Змия? Актьор? Политически активист, допускащ грешка в обществените отношения и е виновен за смъртта си? Просто един добър човек? Велик учител? Мъченик?

Не. Виждаме Сина на живия Бог. Бог в човешка плът. Един Мъж, роден, за да бъде разпънат на кръст. Мъж, Който дойде, за да изцели съкрушените и да освободи

затворените.

Мъж, Който дойде, за да ни покаже как изглежда Бог. Един Мъж, Който искаше да ни каже, че Бог не е жесток и безчувствен тиранин, който ни чака само да се подхлъзнем, да извършим нещо нередно, за да ни изпрати на съд.

По-скоро виждаме Човек, Който никога не е угасвал мъждукащата надежда. Мъж, Който оставяше след Себе Си цели селища с излекувани болни. Децата обичаха да гледат Неговото лице. Един силен Мъж, Който не познаваше компромиса, но в гласа Му се долавяше напора на сълзите, когато отправяше жестоки порицания към гордите фарисеи.

Виждаме Го умиращ на кръста, а там трябваше да бъдем ние. Нашите грехове Го разпънаха!

Но ние не сме били там. Нито апостол Павел е бил там. Той преследваше Исус. А ние?

Победени сме от тази чудна любов! Помислете само! Той дойде, за да ни спаси. Но ние не желяем да бъдем спасени. А Той би направил това само за една-единствена душа само за теб, само за мен!

Като гледаме на Исус, като се вираме, изцяло погълнати от Него, виждаме колко малки и безпомощни сме. Гордите ни сърца се сломяват. Колкото повече се вглеждаме, толкова повече се учудваме! Как е възможно Той да се грижи за мен? Как можа да направи всичко това? Как би могъл да прости? Как може да съществува любов като Неговата?

И в по-добрата страна ще продължаваме да се учудваме!

Какво всъщност се случва, когато се вглеждаме в Исус? Нещо велико!

Исус казва: „И когато бъда Аз издигнат от земята, ще

привлека всички при Себе Си“ (Йоан 12:32).

Ние само гледаме и сме привлечени. Притеглени сме от Него.

Но почакайте за момент. Как да гледаме към Исус? Не можем да Го следваме извън Ерусалим и да Го видим, висящ на кръста? Как да Го видим?

Можем да отправим погледа към Него, като четем Библията или като се молим, или чрез слушането на проповед, или чрез четенето на книга. Чрез свидетелството на приятел. Чрез провидението. В отговора на една молитва. Чрез чудото, случило се на някого. И ние сме привлечени от този пръв поглед.

Като се вглеждаме, ние зажадняваме да Го опознаем, да Му предадем живота си. Когато разбираме, че ние сме Го наранили, се покаяваме. Искामе да изповядаме своите грехове и да живеем.

Като продължаваме да гледаме, ние се учим като Петър и научаваме, че можем само да загинем в развълнуваното море, ако се опитаме да вървим без Исус. Но като се хванем за силната Му десница няма да пропаднем. Това е оправдание чрез вяра!

Като продължаваме да се вираме, Библията сякаш оживява, става нова Книга. Мотивите ни се променят. Изкушенията губят силата си. Защото вече не желаем нищо да ни отдели от Него. Тичаме на попрището, “като гледаме на Исуса“. И така издържаме до края.

Като гледаме втрнчено в Него, започваме да отразяваме образа Му. Това е освещението. Исус дойде и изглеждаше като нас като човек, така че и ние бихме могли, по характер, да изглеждаме като Него!

Колкото по-продължително гледаме, толкова повече копнеем за Неговото завръщане, за да Го видим лице в

лице. И когато бъдем спасени, ще продължим да Го гледаме!

Всичко е тук в благовестието на взирането.

А сега да разгледаме подробностите.

ПОМОГНИ НА БОГА И ХВАНИ ВЛАКА

Моята приятелка има особен начин на изразяване не винаги теологически правилен. Тя беше планирала вакан-

цията си, беше направила необходимите резервации. Но по това време станаха няколко самолетни катастрофи, така че тя промени плановете си.

Не искаше да признае, че се страхува. Обясни анулирането на резервациите, като каза: „Бог е много зает, защото се грижи за много хора. Не е честно да Го карам да се грижи и за мен в самолета. Затова ще пътувам с влак.“

Изглежда, доста хора имат подобни идеи. Бог е загрижен за спасението на толкова много хора. Не бих ли помогнал на Бога, ако се погрижа за спасението си сам?

Как ще го направиш? Мислиш ли, че това е нещо, с което можеш да се справиш?

Исус каза: „Отделени от Мене, не можете да сторите нищо“ (Йоан 15:5). И мнозина от нас откриват по най-блезнения начин, че това е истина.

И така, как да отидеш при Исус? Нека проследим пътя.

1. Трябва да бъдеш привлечен Него. Той трябва да те привлече. Желанието, мотивацията не идва от теб. Исус каза: „Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец“ (Йоан 6:44).

2. Представи си, че Исус не те привлече. Какво ще стане, ако не си в списъка Му? Не се притеснявай. Ще бъдеш привлечен, стига да не се съпротивляваш.

Всичко, което трябва да направиш, за да бъдеш спасен, е да не се бориш срещу Него. Бог поставя високи бариери по пътя към далечната страна. Ще те пусне да минеш само

ако пожелаеш. Но нещо вътре в теб те задържа на пътя и ти нашепва: „Не! Спри!“

Не се опитвай да се съпротивляваш и ще получиш сила от Бога, за да не се опълчваш срещу Него!

3. Трябва да признаеш нуждата си. Това звучи лесно, но в действителност не е. Това е преградата, която фарисеите от времето на Христос не можаха да преодолеят. И днес това не е по-лесно. Най-трудното нещо за всяко гордо сърце в този свят е да признае нуждата си!

4. Не се опитвай да станеш по-добър, преди да отидеш при Христос. Не. Исус дойде, за да спаси грешниците. Това означава, че аз и ти сме желани. Между другото, невъзможно е да промениш своя собствен живот, както леопард не може да промени пъстротата си!

Не променяме живота си, за да отидем при Исус. Отиваме при Него такива, каквито сме, за да може Той да промени живота ни.

5. Исус те кани да Му предадеш сърцето си. Разбира се, това можеш да направиш сам, без ничия помощ.

„Ти не можеш да промениш сърцето си, не можеш сам да го предадеш на Бога.“ Тогава какво мога да направя? „Можеш да избереш да Му служиш.“ А когато направиш избора, Той ще те подкрепи със силата Си.

6. Основният елемент е покаянието. Трябва да се покаеш, когато дойдеш при Христос. Исус ще те приеме.

Не можем да се покаем без Духа на Христос. И не може да ни бъде простено без Христос.

Покаяние означава да съжаляваш за нещо толкова много, че да го изоставиш. Това не може да бъде постигнато с труд. При истинското покаяние сърцето е съкрушено не само заради греха, но и от греха.

Представи си, че не съжалияваш достатъчно, за да можеш да изоставиш греха. Отчаяно желаеш да ти бъде простено. Но в същото време искаш отново да се върнеш и да съгрешиш. Какво ще направиш? Не можеш да се покаеш, ако не съжалияваш. Но можеш да отидеш в обкръжението, където би могъл да преживееш покаянието. Дръж погледа си отправен към Исус. Продължавай да се вираш в Него. Не сваляй поглед от кръста. И той ще сломи сърцето ти.

7. Сега идва ред на изповедта. Ако се вглеждаш в Исус, ще пожелаеш да изповядаш греховете си. Но на кого да ги изповядаш? Повечето грехове трябва да се изповядат само на Бога. Ако сме наранили някого обаче, трябва да признаем грешката си и пред него. Греховете не бива да се обявяват публично, като че са нещо, с което би трябвало да се гордеем. Трябва да се извиним пред всички само когато сме засегнали цяла група хора.

Разбира се, изповедта е нещо, което можете да сторите сами, без ничия помощ. Можете да подредите думи в привидно съжаление, придружени с обяснения и извинения, и пресметнати квалификации, които да ви представят съвсем невинен. Но ако не извира от дълбините на истинско покаяние, което само Бог може да даде, изповедта е само безсмислено бърборене.

8. Следващата стъпка е възстановяването. Ако се вглеждаш в Исус, ще пожелаеш пълно възстановяване както някой, лишен от собствеността си.

9. Грешниците отчаяно се нуждаят от прощение. Не можеш да си простиш сам, въпреки че някои съвременни психиатри казват така. Този, който е наранен, трябва да прости.

Представи си, че не се чувстваш простен. Не очаквай да го почувстваш. Не очаквай да почувстваш, че си цял и невредим, но кажи: „Аз вярвам, вярвам, че съм простен не защото чувствам, а защото Бог е обещал.“

Представи си, че богатият ти чичо Джим една вечер идва и ти казва, че е платил големия заем, който те е притеснявал. Но ти не вярваш. Не чувстваш никаква разлика в състоянието си. През нощта не спиш по-добре. Но чичо ти е платил дълга ти. Чувството на облекчение идва едва тогава, когато повярваш в прощението.

Възможно ли е Бог да не изпълни обещанието Си?

Още нещо. Когато Бог ти прости, измие греха ти, очисти те, ще тръгнеш ли да се хвалиш, че си без грях? Никога! „Колкото повече се приближаваш при Исус, толкова по-грешен се виждаш.“

10. Стигаме до духовното обръщане и новородението. Очевидно, духовно обръщане и новородение са едно и също нещо. Тогава духовното обръщане, след като означава създаването на ново същество, е нещо, което не можем да извършим сами. Никодим се оказа прав, когато разбра, че новородението не може да се постигне с човешки сили. Човешката воля не може да го създаде (виж 2Коринтяни 5:17; Йоан 1:12,13; 3:3-9).

И тъй като е дело на пресъздаване, духовното обръщане не може просто да бъде съгласие с истината. То не е само решение, което води до промяна в обноските. И в това е проблемът. Често се опитваме да заместим съгласието с правилната доктрина, а външното благоприличие със свръхестественото дело, което само Бог може да извърши.

Духовното обръщане не става по един и същи начин.

Понякога то е внезапно. Друг път не. Не можем да посочим точното време и място на своето духовно обръщане. Никой не вижда ръката, която създава новото същество по Божи образ. То е като вятъра. Виждат се само резултатите.

Кога става духовното обръщане? Кога човек се ражда отново? Това трябва да стане преди кръщението точно както двама млади се влюбват преди сватбата. Но не винаги става така. За жалост кръщението не е синоним на духовно обръщане. Няма нищо свръхестествено във водата. Водата не е магическа.

И ето отново проблема на провалилия се християнин. Той е подчинен на повърхностно духовно обръщане, просто на едно съгласие с истината, без жизнено важното дело на Светия Дух, Който го прави ново създание. Не е чудно, че е обезсърчен! Той си остава непроменен човек, опитващ се да дъйства като променен. Вълк, опитващ се да бъде овца. Не се получава.

А сега това може би ще ви учуди. Обръщането не е дело на един миг. Очевидно това е процес процес, който не завършва, докато не бъдем усъвършенствани. Християнският живот започва в началото на нашето духовно обръщане, но на този етап спасението ни все още не е завършено. Това е началото на спасението ни, но не и краят му. Трябва да преживяваме духовно обръщане всеки ден.

Сега вече можем да разберем, че духовното обръщане е едно от най-големите чудеса. Трябва да знаем, че то е крайно необходимо. То е свръхестествено дело. Не можем да го постигнем сами. Само Бог може!

11. Пълното предаване на Исус е съдбоносно за всеки човек. Този, който крие нещо от Христос, не може да бъде Негов ученик. Тъй като предаването е акт на свободна воля, то е нещо, което можем да направим сами. Само

Бог може да ни даде желание и мотивация изцяло да Му се предадем. Това е най-трудното препятствие за гордото сърце. Себелюбивият човек иска да се справя сам. Дълбоко е наранен, ако друг има власт над него!

Има ли известен риск в пълното предаване? Сигурно ли е? Да. Напълно безопасно е да получиш подкрепа, да хванеш ръката на Този, Който издигна и спаси потъващия Си ученик от бурното море.

12. Новороденият християнин трябва да израства. Мнозина се опитват да пораснат, преди да са се родили. Но фалшивите им плодове не измамват никой друг, освен тях самите. Не можем да раждаме ябълки, докато не станем ябълкови дървета. Не можем да растем със собствени сили. Исус пита: „Кой от вас може с грижене да прибави един лакът на ръста си?“ (Матей 6:27).

И така, ето я последователността на идването ни при Исус. Ето ги стъпките. Кой от тях ще направим сами? Исус знаеше добре за какво говори, когато каза: „Отделени от Мене, не можете да сторите нищо!“ (Йоан 15:5). Но „всичко мога чрез Христа, Който ме подкрепява“ (Филипяни 4:13).

Без Исус не можем да сторим нищо. С Него можем да направим всичко, което Той иска от нас. Само с нашите собствени сили сме безпомощни. Ограничаваме Христовата сила само когато ограничаваме връзката си с Него. Само нашето колебание да Му се предадем напълно и безрезервно ни дърпа назад.

Толкова бавно се научаваме! Борим се в този живот с нашата малка петватова сила, докато имаме на разположение силата, която е създала световите! Хващаме пътническият влак, докато Божиите самолети са на наше разположение. Изкачваме се по стълбището, докато Небесните

елеватори действат. Като че на Бог не Му достига сила и се нуждае от нашата помощ, Глупаво, нали?

СЕМАНТИКА И СПАСЕНИЕ

Разговорът между Алиса в страната на чудесата и Хъмпти Дъмпти разкрива много добре проблема на семантиката и затова често се цитира. Ето го още веднъж:

Когато употребявам една дума казва Хъмпти Дъмпти с особено надменен тон, тя значи точно това, което съм

избрал да значи нито повече, нито по-малко.

Въпросът е обяснява Алиса дали изобщо можеш да направиш така, че думите да имат друго значение.

И Хъмпти Дъмпти отговаря:

Въпросът е кой да бъде експертът това е всичко!

Живеем в странния свят на теологичния и религиозен жаргон, когато различните думи имат различно значение за различните хора. Думите и фразите могат да значат едно за говорителя и съвсем друго за слушателя.

Когато става въпрос за оправдание чрез вяра, проблемът не е само в семантиката. Освен това има по-голяма заплаха за нашето разбиране. Имаме враг, който е твърдо решен въпросът да не бъде разбран. „Врагът на Бога и човека не желае тази истина (оправдание чрез вяра) да бъде представена ясно, защото добре знае, че ако хората я разберат напълно, силата му е съкрушена“ (*Евангелски служители*, стр. 161).

Чудно ли е, че хората питат: Какво е оправдание чрез вяра? Всичко, което знаят, е, че този въпрос е разглеждан на събранието в Миннеаполис през 1888 г. и е имало сериозен дебат дали да се приеме или не.

И така, изправяме се срещу два проблема семантика и дявол. Нека сега да направим нещо относно семантиката с помощта на Бога. А Той може и без съмнение ще поеме грижата за другия проблем. Казано ни е, че „учението за оправдание чрез вяра ще звучи по целия свят, за да подготви пътя за Господа. Това е Божията слава, която

приключва делото на третия ангел“ (*Свидетелства*, т.б, стр. 19). „Всъщност една придобивка взема превес и ще погълне всички други Христос, наша правда“ (*Синове и дъщери на Бога*, стр. 259).

Христос наша правда. Исус трябва да плени вниманието ни така, че всеки друг интерес да остане на заден план. Когато казваме „оправдание чрез вяра“, това значи „оправдание чрез вяра в Исус“. Не сме спасени чрез вяра, не ставаме праведни чрез нашата вяра. Всичко това става чрез Исус!

Нека думите и изразите не ни притесняват. Много от тях значат едно и също нещо, много от тях съвпадат. Разликата между тях е толкова нищожна, че не е от значение. Един човек употребява едни думи, за да опише това, за което говорим. Друг употребява други думи също за да опише това, за което говорим. Друг употребява други думи, други фрази. Ако можем да погледнем на тези думи и фрази като на различни пътища, водещи ни близо до Исус, объркването ни ще изчезне.

Исус каза на Никодим, че трябва да се роди отново. Каза на жената на кладенеца, че трябва да пие от живата вода. При друг случай каза на хората, че имат нужда от небесен хляб и този Хляб на живота е сам Той. В деня на Петдесетницата Петър каза на хората да се покаят. И Павел и Сила увещаваха хората да повярват в Господ Исус Христос.

Всички тези изрази различни пътища за спасение ли бяха? Променяше ли се Божият план за спасение на хората на различните места и в различното време? Трябваше ли жената при кладенеца да се покае? Нуждаеше ли се Никодим от живата вода? Имат ли всички те общ знаменател? Не са ли това думи и фрази, опитващи се да ни кажат, че

се нуждаем от лично общуване с Исус?

Можем да го наречем правда чрез вяра, оправдание чрез вяра, духовно обръщане, новородение, познаване на Христос или лично общуване с Христос, нов живот, предаден живот. А можем и просто да го наречем истинско християнство. Смесът на всички тези изрази не е ли един и същи? Ние просто гледаме един многогранен диамант. И диамантът е Исус!

Термините, с които внимателно трябва да боравим, са спасение, усъвършенстване и осветение. Опасно е да ги изискваме и дори да говорим за тях твърде много. Защото да бъдеш спасен, да станеш съвършен и да бъдеш осветен са продължителни процеси. Ако претендираме за тях, значи гледаме на себе си, вместо на Исус. Съвършенството става несъвършенство в момента, в който решим, че го имаме!

Нека не се притесняваме за думите. Нека да се запознаем с Исус. Да не забравяме, че говорим за една свръхестествена опитност. Не е чудно, че не можем да я опишем с думи.

Чухме достатъчно за стъпките, които ни водят при Исус, и последвалия от това нов живот. Изредихме ги по един начин. Друг ще ги представи по друг начин. Един проповедник ще посочи три стъпки, друг пет, друг десет. Да не се безпокоим от разликите, щом те всички ни водят при Исус.

Не трябва да се притесняваме от последователността на тези стъпки. Бог ни води по различен начин при Себе Си. Той ни взема от там, където сме, и ни води там, където иска да бъдем. Това значи, че целта е една и съща, но пътищата са различни. Ако искаш да отидеш от Маями в Ню Йорк, трябва да пътуваш на север. Ако искаш да оти-

деш от Чикаго в Ню Йорк, трябва да пътуваш на изток.

По тази причина никога не трябва да критикуваме приятеля пътник, понеже той не е преминал по същите стъпки, които ние предприемаме, и не в същата последователност. Той вече може да е предал нещо, което ние още не сме, а ние можем да сме направили нещо, което той още не е.

И така, не се притеснявай за поредността на стъпките, освен ако не се опиташ да направиш нещо абсурдно да се опиташ да растеш, преди да си роден, или да се опиташ да свидетелстваш, преди да имаш какво да кажеш! Някои от нас са предприели действия, свързани с тези две невъзможни неща.

Оправдание чрез вяра не е любима фраза, лозунг или символ на обществено положение. То е познаване на Христос. Исус обясни това с думите: „Това е вечен живот: да познаят Тебе, единния истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3).

Няма голямо значение дали можеш да го обясниш или не. Трагично би било да можеш да го обясниш и въпреки това никога да не го преживееш!

Истинското християнство е повече от познание. То е повече от вярване, повече от послушание. То е лично общуване с Исус!

Много хора са се опитвали да имат лична връзка със закона. Не можеш да направиш това. Той е безжизнен. Той не е жив. Не можеш да сведеш глава пред деветата заповед и да кажеш: „Мила девета заповед, съжалявам, че днес те наруших“. Не. Прекланяме глава пред Личност. Законът не може да ни спаси. Не може да изцели раните от греха!

От друга страна, не трябва да забравяме, че когато

отиваме при Исус, отиваме при Личност, Която има закона в сърцето Си (виж Псалм 40:8). Законът е Исусовият характер в писмен вид. Христос по-скоро ще умре, отколкото да го пренерегне. Така че, ако пренебрегваме само една точка от закона, издигаме бариера в отношенията си с Исус!

Това, за което говорим, е отношения като тези между Давид и Бог. Давид малкият брат, когото семейството не броеше. Давид сам със своите овце в нощта. Гледа към звездите и разговаря със Създателя си. Знае, че Бог се грижи за него точно както той се грижеше за овцете си.

Давид хванат от враговете си. Давид с нечисти ръце. Давид, който съгреши и после изля сърцето си не защото се страхуваше, че може да загуби Витсавее или детето, или царството, или дори живота си, но се страхуваше, да не би да бъде отделен завинаги от Бога!

Чудно ли е, че отношенията между Бог и Давид бяха много специални?

ВИЖ КОЙ ШОФИРА

Петър беше „на деветото небе“! Въпреки това не беше в облаците, а във водата. Върху водата. Ходеше по водата. „Вижте, приятели! Вижте какво правя!“

Той се обърна назад към лодката и се опита да улови завистливите погледи на приятелите си. И в следващия момент гордостта му се намокри!

Когато се опитваме да ходим по водата без Исус и се измокрим няколко пъти, сме склонни да се обезкуражим и да изоставим всичко. Решаваме, че християнството не действа.

Разбирането ни за християнския живот изглежда съвсем недостатъчно относно въпроса *как*. Тук е слабостта ни. Знаем *какво* и *защо*, но не знаем *как*! И така се раждат бунтовниците.

Това *как* е оправдание чрез вяра! Ето защо то връща бунтовниците от далечната страна, когато го открият. Те са открили това *как*!

Казахме, че оправданието чрез вяра е познаване на Исус. Можем да го дефинираме и като лично общуване с Исус. И двете твърдения са верни. Сега нека погледнем отблизо един аспект от многостранната истина, която донася огромно облекчение на всеки, който я открие. Бунтовници, които не искат да са бунтовници. Служители, които се нуждаят от победа в живота си толкова, колкото и онези, на които проповядват. Искреният, устремен, борещ се християнин, който не знае, че сам не може да се спаси.

Нека погледнем на един малък детайл от оправданието чрез вяра, един особен аспект. Няма да ни е трудно да открием тайната на личната победа. Ще бъдете смаяни от нейната простота.

Оправданието чрез вяра е изненадващо в осъзнаването на истината, че със собствени сили не можем да живеем победоносно. Тогава молим Бог да направи за нас това,

което не можем да направим за себе си.

Може ли тази истина да е по-проста? Престани да се опитваш да го постигнеш сам. Позволи на Исус да го направи. Нека Той да го направи. Просто, неkomplицирано, без сложности. Врагът не иска да разберем точно това. Това разбиране ще прекърши силата му.

Боговдъхновената писателка казва: „Какво е оправдание чрез вяра? Това е Божието дело за смиряването на човека, извършване на това, което е невъзможно човек да извърши сам за себе си“ (*Свидетелства за проповедници*). Това се преживява на две степени. В първата част славата на човека е хвърлена в пръстта. И това трябва да предхожда втората част!

Не сме готови за чудото, което Бог може да извърши, докато не се убедим в пълната безполезност на това, което можем да направим. Само когато се опитваме и падаме безброй пъти, когато изчерпим силите си, надеждата си едва тогава сме готови за чудото на оправдание чрез вяра!

Няма да постигнем нищо, ако само се опитваме. Знаем това. Разбираме го по труден за нас начин. Но може би има и нещо добро в опитите, нещо съществено. Защото само когато сме опитвали и пропадали и сме взели отчаяното решение да не опитваме отново, само тогава сме готови да помолим Бог да го направи вместо нас. Цялата ни слава и задоволство, цялата ни гордост всичко това трябва да бъде захвърлено в пръстта. Едва тогава ще паднем коленопреклонно и ще кажем: „Господи, не мога да го направя. Оплесках всичко. Моля Те, Господи, поеми управлението! Направи го вместо мен!“

И само когато се молим така, чудото започва. Ето как влизаш в опитността на оправдание чрез вяра. Това е действието *как*, което ти търсиш. Моли се с тези думи.

Или ги адаптирай, за да отговарят на твоята ситуация. Но не ги смекчавай, за да изглеждаш по-добре в Божиите очи. Митарят се молеше: „Боже, бъди милостив към мен, грешника!“ И Исус казва, че той отиде у дома си оправдан! (Лука 18:14)

Морис Венден илюстрира това много ясно с примера, даден в една от прекрасните му първи проповеди. Един човек тръгнал на дълго пътуване. Мислел си, че е добър шофьор. Но трафикът бил претоварен. Той постоянно срещал един голям камион, натоварен с железни тръби. И винаги, когато го срещал, големият камион го избутвал от шосето в канавката.

Човекът се отегчил от постоянното шофиране и отбил колата в един страничен път, където потърсил забавление. Скоро трябвало отново да потегли. И не след дълго видял камиона карал срещу него, от неговата страна на пътя. И отново колата му била в канавката. Това се повтаряло отново и отново!

Един ден, когато бил в канавката, някой почукал на прозореца на колата му. Той свалил стъклото и видял мъж, облечен в бяло, който му казал: „Искаш ли да карам вместо теб?“

Човекът (ще го наречем Ем Ви) отговорил: „Май оплесках работата. Искам да шофираш вместо мен.“

Мъжът в бяло взел волана в ръцете си. Изглежда, нищо не го безпокояло. Дори и камионът. И ето го, камионът идвал точно срещу тях. Но този Шофьор карал право напред. И този път камионът се озовал в канавката. Когато се разминали с камиона, Ем Ви забелязал, че шофьорът му бил много странен имал рога и вила!

След малко Ем Ви забелязал едно място, встрани от пътя, където можел отново да се забавлява. Не мислел,

че шофьорът възнамерява да спре, и затова го попитал: „Мога ли отново да шофирам?“ Без колебание шофьорът отстъпил мястото и му позволил да шофира.

Когато Ем Ви отново заел шофьорското място, завил вляво и се насочил право към някаква скала. Тогава мъжът в бяло го потупал по рамото и казал: „Би ли ми позволил отново да шофирам?“

Ем Ви отговорил: „Всъщност да“. И помолил шофьора да остане с него в колата през цялото време!

Но разбрал, че отвреме навреме несъзнателно изблъскавал мъжа в бяло от шофьорското място и поемал волана в свои ръце. Един ден, когато правел това, видял камиона насреща. Мислел си, че този път ще може да се справи. За мъжа в бяло това било много лесно. И Ем Ви, като него, тръгнал точно срещу камиона. Последвал челен удар!

Морис Венден казва: „Това пътуване не завърши, но аз се научих да държа този Човек на шофьорското място. Това е всичко, което желая!“

Ти и аз сме ужасни шофьори. Не можем да се справим с големия камион и с дявола на волана му. Но Исус може! „По-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света“ (1Йоаново 4:4).

Няма по-прекрасна илюстрация. Нов живот не значи Исус около нас или отделен от нас. Означава Исус в нас.

И всичко, което трябва да направим, за да го постигнем, е да паднем на колене и да кажем: „Исусе, уморих се все да падам в канавката. Но изглежда не мога да изляза от там. Очевидно е, че не съм добър шофьор, както мислех. Моля те, поеми управлението!“

И какво става тогава? „Защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате“ (Филипяни 2:13).

Сега имаме и волята, и силата. Преди, когато се опитвахме да действаме самостоятелно, имаме волята, но не и силата. Като апостол Павел. За своята духовна опитност доста рисковано преживяване той пише: „Защото не зная какво правя; понеже не върша това, което искам, но онова, което мразя, него върша... Желание за доброто имам, но не и сила да го върша. Защото не върша доброто, което желая, но злото, което не желая, него върша... Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон. Но в телесните си части виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми. Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ (Римляни 7:15-24).

Това е и нашата дилема. Неспособни сме да водим добър живот. Дори не притежаваме това, което Той изисква. Имам волята, но нямаме силата. Но има изход. „Благодарение Богу има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ!“ (стих 25).

Когато Исус печели, вече не сме безсилни да водим живота, който искаме. „На ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чеда“ (Йоан 1:12). Не само благовестието е невероятно чудно, но и добрата новина, че Исус умря за нас. Добра новина е и това, че Той ни подsigурява силата, от която се нуждаем: „Не се срамувам от благовестието Христово, защото е Божия сила за спасение“ (Римляни 1:16).

Животът, за разлика от автомобила, има само един начин за управление. Можеш да управляваш ти или Исус. Единият или другият. Не е възможно и двамата едновременно. Докато не прехвърлиш управлението в Неговите ръце, винаги ще имаш неприятности. Ще опознаеш канав-

ката много добре.

Какво друго решение би могло да има, освен да Го по-
молиш да поеме управлението, и то завинаги? Той очаква
да направи това за теб. Но няма да докосне волана, без
да Го поканиш!

Смяташ ли, че ще изгубиш свободата си с това спора-
зумение? Съвсем не. Това е твоят живот, независимо че
Той ти го е подарил. Исус никога не принуждава свобод-
ната ти воля. Понякога, в определени моменти, можеш да
Го помолиш да ти отстъпи волана. И Той ще го направи.
Той зачита твоя избор, независимо колко глупав може да
бъде. Да предадеш живота си в Неговите ръце значи да
избереш пълната свобода.

Оправдание чрез вяра! Не е чудно, че врагът не иска
да го разберем. Не е чудно, че то прекъръшва силата му. Ти
не можеш да го постигнеш сам. Откриваш, че външната
праведност не е достатъчна. И тогава намираш изход. Това
е лична победа, когато достигнеш до отчаяние. Исус прави
за теб всичко, което не можеш да направиш сам!

Исус в теб посреща изкушенията, от които се страху-
ваш. Това е прекрасна спасителна връзка с Него.

Ти нямаш нищо против това, славата ти да е захвър-
лена в пръстта. Точно тогава ще пожелаеш общуването
с Исус.

Това е опитност, противоположна на тази на Петър,
ходещ по водата. Самоувереният ученик погледна назад,
за да види кой го наблюдава: „Вижте, приятели! Вижте
какво правя!“

Разбира се, Исус държи кормилото! И ти си извънред-
но щастлив със споразумението си! Защото знаеш кой
шофира!

ДА ОТИДЕМ НА РИБОЛОВ

Точно сега всички сме изправени пред ужасно недоразумение ако не внимаваме. Току-що разбрахме, че християнският живот е по-лесен, отколкото сме си мислили. Стигнахме до идеята, че сами не можем да направим нищо. Исус ще направи всичко за нас. И така, да отидем на риболов!

Вярно е, че не можем да направим нищо, за да се спасим. Не е възможно да спечелим спасението. Не можем да направим нищо, за да компенсираме сторените от нас

грехове. Не можем със собствени усилия да се противопоставяме успешно на изкушенията или да живеем живот, одобрен от Бога, или да отразяваме характера на Исус. Сами сме безпомощни!

Означава ли всичко това, че Исус ще те измъкне от леглото в събота сутрин и ще те заведе на църква по чуден начин? Значи ли това, че ако вземеш книга, която не трябва да четеш, изведнъж зрението ти ще се влоши, за да не можеш да четеш? Значи ли това, че ако щракнеш кибрита, за да запалиш цигара, един ангел ще долети веднага, за да я загаси? Едва ли!

А сега чуйте какво казва боговдъхновената писателка: „Християнският живот е битка и постоянна борба. В тази битка няма отпускане; усилията трябва да са постоянни и настойчиви. Това става чрез нестихващ стремеж, за да поддържа победа над изкушенията на Сатана. Християнската цялост трябва да се брани с непреодолима енергия и да се поддържа с непоколебима, постоянна цел.

Никой няма да бъде роден отгоре без сериозни, упорити усилия в своя полза. Всичко трябва да бъде ангажирано в борбата за самите нас; никой не може да се бие в нашите битки. Всеки лично е отговорен за изхода от борбата“ (*По стъпките на Великия лекар*).

Какво става? Не знае ли Елън Уайт, че Исус прави всичко за мен? Има ли някакво противоречие?

Възможно ли е проблемът да се крие в това, как водим битките си? Дали се борим по наш собствен метод или

по Божия начин?

Йосафат, царят на Юдея, имаше проблем. Огромна армия напредваше към Ерусалим. Той знаеше, че неговата малка армия не може да се сражава с многобройната армия на врага. Можеше да избере едно от две неща. Можеше да изпрати армията си срещу врага и да види унищожението ѝ. Или да представи проблема пред Господа. Той избра второто.

Какво му каза Бог? „Не бойте се... боят не е ваш, но Божи. Слезте утре против тях... Не ще да е потребно вие да се биете в тоя бой; поставете се, застанете и вижте със себе си извършеното от Господа избавление“ (2Летописи 20:15-17).

Имайки предвид това уверение, Йосафат обяви ли ваканция за армията или я изпрати на риболов? Не, направи нещо също толкова странно. Изпрати армията си срещу врага, както му нареди Бог, но предвождана от хор!

И каква песен пееше хорът? Дали целта на песента бе да засили омразата към врага? Не. Те пееха песен на възхвала и благодарност към Бога. И когато запяха, вражеските войници започнаха взаимно да се избиват!

Днес всичко това звучи лесно изпълнимо след като знаеш развитието на събитията. Но какво щеше да направиш, ако ти беше в същата армия онзи ден? Кое изисква повече кураж да тръгнеш под знамето на доверието или да стоиш и да пееш? Не предприемай нищо. Само стой тук.

От друга страна, представи си, че си в редиците на вражеската армия. И ето, срещу вас идва малка група, която пее! Какво би си помислил? Може би ще си помислиш, че има подкрепление в тила, за което дори не подозираш? И това беше вярно Божиите ангели!

Какво мислиш, че би се случило, ако следващия път,

когато си изкушаван, просто започнеш да пееш и да благодариш на Бога за победата? Дали врагът ще разбере, че имаш подкрепление и ще отиде другаде? Опитай!

Изходът от битката зависи от това, как се бием. Имаме проблем с греховете си. Питаме се как да ги победим един след друг вместо да оставим Исус да ги отстрани.

Същото се случва, когато искаме да се справим с греховете си без Исус.

Опитваме се да се справим по трудния, невъзможния начин. Опитваме се да действваме като овца, без да сме овца. Опитваме се да родим праскови, без да сме дървото праскова. Нуждаем се от ново естество, което Исус трябва да ни даде. Нуждаем се от Исус, за да ни превърне в подходящото дърво. Нуждаем се от чудо. И се опитваме да направим нещо, без да имаме предвид единствения възможен начин!

Не ни ли казва Библията да изработваме спасението си? Да, така е. Но знаете ли какво още казва? „Защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате“ (Филипийни 2:13).

И така, кой действа: ти или Бог? „Изработвайте спасението си.“ Но Бог действа. Как е възможно и двамата да действваме? Кой какво върши?

Представи си, че отново си 3-годишен. Татко ти пристига с голям куфар. Ти искаш да вдигнеш куфара. Татко ти казва: „Хайде!“ Хващаш с малката си ръчичка дръжката и напругаш всичките си мускули, лицето ти почервенява от напрежение и... куфарът се отлепва от пода, вдигаш го. А си само на три години!

Почакай. Татко ти е хванал дръжката заедно с теб. Кой в действителност е вдигнал куфара? Разбира се, тат-

ко. Но има нещо важно. Ти направи ли усилие? Разбира се, че да. До краен предел!

Когато пораснеш и поумнееш, разбираш, че не ти си го направил, а татко. Но за нещастие някои от нас никога не порасват и не поумняват!

А сега да разгледаме проблема с изкушението. Кой посреща изкушението? Ти или Бог?

Едно малко момиченце обяснява случая по следния начин: „Когато видя, че Сатана идва, казвам: Исусе, ти отвори вратата. И Исус отива до вратата. Когато Сатана вижда Исус, казва: Извинете, сбъркал съм къщата!“

А апостол Павел казва: „Не сте се още съпротивили до кръв в борбата си против греха“ (Евреи 12:4).

И така, Исус посреща изкушението. Но кой се съпротивлява? Кой устоява? Ние. Защото съпротивата е волеви акт. Когато Исус отива до вратата, всичко е добре. Но борбата, която водиш в ума си дали да изпратиш Исус или сам да отвориш вратата може да бъде жестока. А, ако Го върнеш и Му кажеш: „Почакай, Исусе. Искам да говоря със Сатана“, Той ще ти разреши!

Ако преминем през цялото изпитание и стигнем до края, ще разберем, че само налягането на мускулите, дърпането, бутането и пъшкането не са достатъчни. Ще трябва да научим какво означава да се съпротивим до кръв!

Това зависи от желанието ни. „Това, което трябва да разберем, е истинската сила на волята. Всичко зависи от правилните действия на волята... Не можем да променим сърцето си..., но можем да изберем да Му служим. Можем да Му дадем волята си... По този начин цялото ни естество ще бъде поставено под контрол на Христовия Дух“

(Пътят към Христа).

Всичко това не те ли превръща в марионетка? Не, защото можеш да промениш желанието си по всяко време. Той ще ти позволи.

Едно от най-вълнуващите изявления, които някога съм чувал, е следното: „Изгонването на греха е дело на самата душа. Вярно е, че ние нямаме сила да се освободим от контрола на Сатана. Но когато пожелаем да се освободим от греха, чувствайки голямата необходимост, и извикаме за сила отгоре, душевната ни сила попива от Божествената енергия на Светия Дух и се подчинява на нейното ръководство за изпълнение на Божията воля“ *(Животът на Исус Христос).*

Размишлявайте върху тези думи и ще видите кой какво върши.

Не можем сами да се спасим. Изисква се чудо. Но можем да изберем. Можем да влезем в обкръжението, където това би могло да се случи!

Какво е това обкръжение? Това са молитвата, изучаването на Библията и свидетелстването дишането, храната и упражнението за душата. Да говорим на Исус, да Му позволим да ни говори. Да обединим и двете.

Общуването е жизнено важно за взаимоотношенията. Приятелството не може да издържи дълго без общуване. Какво ще си помислите за младоженка, която отделя за съпруга си по пет минути сутрин и вечер? Или не полага никакви усилия да прочете писмата му, когато е командировка? Какво ще си помислите за булка, която веднага след сватбената церемония заминава сама на околотско пътешествие и изобщо не се обажда на съпруга си?

Много хора, млади и стари, са приели името на Христос, без Той да е чувал за тях! Много хора излизат през

задната врата на църквата, защото не са се молили от години! Колко дълго ще трае брак с подобно общуване?

Да поспрем тук. Как да опиша отношенията си с Исус Христос? Как да пренебрегна религиозния жаргон и предубедените представи и да разкажа на някого какво означава да познаваш Исус? Думите се превръщат в студен формализъм за онези, които знаят за Него, но никога не са Го познавали. Как да затопля идеята за изучаване на Библията и молитвата, ако те са строг, изпълнен със забрани начин за заслужено спечелване на документите за допускането ми в небето?

Как да ти докажа, че в тази подвързана с кожа книга, под цялата информация и история, под всички съвети, предсказания и упреци има туптящо сърце? Исус е това сърце! И когато Го намериш, книгата ще оживее. Това е Исус, Който ти говори лично!

Това, за което трябва да говорим, е познаването на Исус. И молитвата, и изучаването на Библията са средствата за комуникиране. Живеем в бунтовен свят свят с чужда атмосфера. Молитвата е толкова важна за нас, колкото е резервоарът с кислород за астронавтите. Молитвата и изучаването на Библията са духовната технология, която ни прави способни да осъществим контакт с Небето, точно както астронавтите на Луната могат да поддържат връзка със Земята.

Тези резервоари за общуване не могат да се зареждат за пет минути сутрин и вечер или да се съхраняват изолирано като взривоопасни и да се ползват само при извънредни ситуации.

Това не значи, че трябва да затънеш в книгата Левит или да рецитираш молитви по цял ден. Не чети Библи-

ята само за информация или само за да кажеш, че си го направил. Не я чети, за да намериш сигурност. Не я чети, за да намериш мир за ума си или щастие. Чети я, за да намериш Исус. И когато Го намериш, намерил си всичко останало!

„Първо търсете Неговото царство и Неговата правда и всичко това ще ви се прибави“ (Матей 6:33).

„Неговата правда.“ Звучи строго, теологично. Но какво е Исусовата правда? Това е Неговият характер. Търси първо характера на Исус, пожелай си да приличаш на Него и всичко, от което се нуждаеш, ще ти се прибави. Всичко!

Ако Исус беше тук, на земята, къде щеше да Го потърсиш? Би Го потърсил там, където смяташ, че е най-вероятно да Го намериш. Така че потърси Го в евангелията. Потърси Го в „Животът на Исус Христос“. Чети ги паралелно. Четете по една глава от книгата „Животът на Исус Христос“ всеки ден. Но преди това прочети библейския текст, върху който е базирана. И когато свършиш и двете, помоли се за това, което си прочел. Опитай се да станеш част от разказа.

Първоначално ще се нуждаете от малко тренинг. Връзката ти с Исус може да е скована и формална, дори трудна на първо време, както е при всяко ново запознанство. Може да действаш само от чувство за дълг. Но трябва да отвориш първо вратата, преди да срещнеш и да се научиш да обичате Личността вътре.

Не след дълго думите ще станат живи и ще разбереш, че това, което четеш, е отговор на твоя въпрос към Него. Той ти е отговорил. Той ти говори директно. И скоро ще си натрупал свой богат опит отговорени молитви, протекция, ръководство и всякакви доказателства, че твоят

Създател се интересува от теб!

Това е твой личен въпрос. Ти Го познаваш! Нека светът да казва, че Бог е мъртъв или че не Го е грижа за нищо. Това обаче няма да те обърка. Ти разговаряш с Него много пъти на ден!

Да се молиш непрестанно не означава, че ставаш все по-свят и по-свят. Това просто означава, че линията по цял ден е отворена. Дори няма нужда да набиращ номера. Просто, когато искаш да кажеш нещо, кажи го! Твоите комуникации не се ограничават със сутришната и вечерната молитва. Нещо повече, ти чувстваш, че Исус е с теб през цялото време. Не трябва да коленичиш, не трябва да чакаш приемния час. Ако искаш да говориш с Него в тъмнината на нощта, Той е там. Това са взаимоотношения както при брака, дори по-близки. И са много по-приятни и удовлетворяващи.

Разбира се, във всички взаимоотношения трябва да има общ интерес. И тук идва ред на свидетелстването. Не е възможно да познаваш Исус дълго, без да се заразиш от Неговата поглъщаща страст за спасяване на загубените души!

Ще се дръпнеш ли назад от Исус, понеже Той има намерение да те помоли да свидетелстваш за Него? Не се притеснявай. Ти сам ще пожелаеш да свидетелстваш. Ще имаш какво да разказваш. Не можеш да запазиш мълчание!

Знам. Може би си силен и мълчалив. Чул си повече проповеди, отколкото си видял. Свидетелстването е по-лесно от печенето на хляб. Ако си хирург, то е по-лесно дори от един бод.

Една група, дискутирайки християнското свидетелстване, решила да го осмисли. И тогава един прекрасен лекар

станал и запитал тихо: „Колко далеч щеше да стигне евангелието по времето на апостол Павел, ако всичко, което Павел правеше, беше да шије хубаво шатрите си?“

Това сложило край на псевдоинтелектуалната дискуссия.

„Ако дори за момент погледнем слънцето в блясъка му по пладне, когато отклоним очите си, образът на слънцето ще се явява във всичко, върху което спрем погледа си. Същото става и когато гледаме към Исус, Слънцето на правдата. Всичко, което виждаме след това, ще отразява образа Му. Не можем да видим нищо друго. Образът Му е отпечатан в духовния ни поглед и се отразява върху всичко в нашето ежедневие, като смекчава и подчинява нашето естество“ (*Свидетелства за проповедници*).

И така, трябва да отидем на риболов с Единствения, Който владее изкуството на риболова. Той обещава да ни научи!

АКО Е ТАКА ЛЕСНО

Ако опитността, за която говорим, е толкова лесна, защо става толкова трудна?

За някои хора това изобщо не е травмиращо. Не е борба. Това е внезапна светлина, отговор, изход. Това е просто: „Влез, Исусе! Ти си всичко, за което копнея!“

Когато тази вест се представя, едни я разбират, други не. Някои навлизат в нея, други не. Защо?

Това не бива да ни травмизира. „Пътеката, по която

Исус ни кани да вървим, никога не би ни причинила болка, ако я следваме неотклонно. Когато се отклоняваме, пътят става труден и трънлив. Жертвите, които трябва да направим, като следваме Христос, са само различни стъпки към връщането ни в пътя на светлината, мира и щастието“ (*Свидетелства*, т. 5).

Пътеката не е трудна. Но понякога е. Човешката природа понякога има проблеми. Ако ти е трудно да преживееш опитността, можеш да намериш причината тук:

1. Мислиш, че оправданието чрез вяра е само теория. Една причина, поради която мнозина изглеждат недокоснати, незасегнати, непроменени от вестта за оправдание чрез вяра, е, че просто я приемат като поредната теория. До такава степен са свикнали с определянето на теории и доктрини, като правилни или неправилни, че им е трудно да приемат друг подход. Те чуват обяснението и казват: „О, така ли било! Разбирам.“ И складират тази доктрина в ума си като всяка друга информация, за да я употребят, когато някой ги попита за нея.

Но ние не говорим за информация. Не говорим за знание. Познанието е важно, но не е достатъчно. Съществено е преживяването. Не е достатъчно да говориш за храна. Трябва да се храниш. Не е достатъчно да говориш за пари. Трябва някой да плаща сметките. Знанието за Бога просто не е достатъчно. Трябва да познаваш Бога.

Точно това описваме сега. Не теория, а Личност. Лично познаване на Исус. Теорията не може да ни спаси. Ин-

формацията не може да ни спаси. Само Исус може да ни спаси. Това е тази спасителна връзка с Божия Син, която врагът е решил да прекъсне, ако успее.

Когато си решил да участваш в такива взаимоотношения, не обикаляш, за да разказваш на приятелите си чудесната теория, която си открил. Може би никога няма да не употребиш израза „оправдание чрез вяра“. Ти ще разказваш за привлекателната сила на Исус. Това те вълнува и ти не можеш да го задържиш в себе си!

2. Гордото сърце. Гордостта е най-често срещаната и най-сериозната трудност. Да изтръгнеш гордостта от сърцето си е като да изскубнеш растението с корена. Боли. Кърви. Можем да перефразираме думите на Исус, докладвани в Матей 19:23 така: „Колко е трудно горд човек да влезе в Божието царство!“

Ето защо оправданието чрез вяра е толкова трудно за някои. В действителност те не искат да разберат нищо, което може да ги нарани. Мисълта, че Бог полага славата им в прахта, е много болезнена. Смирението им е чуждо. Те не могат да кажат безусловно: „Аз съм виновен! Не някой друг, а аз!“

Трябва да изоставим гордостта си. Тя принадлежи на пръстта. Това е достойното място за нея.

И тя трябва да бъде поставена там повече от веднъж не само в началото. Тъзър казва много ясно: „Винаги, когато направиш нова стъпка към Христос, дяволът ще намери начин да ти нашепне факта, че Бог се гордее с теб, че ти си прекрасен. И ще го прави, докато си достатъчно заинтересован да кажеш: „Да, признавам, това е истина, вече съм го постигнал!“

3. Някой идол, когото обичаш повече от Бога. Идолите трябва да изчезнат. Те са бариера, която трябва да

бъде премахната. Исус Христос трябва да бъде Господ на твоето сърце. Той не трябва да има съперник, конкурент. Тронът не може да се споделя от двама.

Тези идоли могат да бъдат личности или предмети. Но трябва да бъдат предадени. Откраднатият престол трябва да бъде възстановен за Бога. Можеш да четеш Библията и да се молиш по цял ден. Но ти можеш да четеш и Шекспир и пак да се държиш за Бога.

4. Нещо, което не желаеш да поправиш. Проблемът не е в това, че си забравил да поправиш нещо, а в това, че има нещо, което не желаеш да поправиш. Можеш да направиш списък и да се погрижиш за всичко, което е останало. Но иди при онзи човек. Не. Не при него. Не при нея. При онзи, на когото никога не си се извинявал. Не искаш да паднеш в прахта и да го помолиш за прошка. Ако това е причина да бъдеш изключен от небето, ти просто ще бъдеш изключен. Ще направиш всичко, за което Бог те моли. Но не и това! Не на него! Не на нея!

Докато оправяш това нещо, можеш да забравиш за личната си връзка с Исус. Единственият начин да оправиш общуването между теб и Исус е да отидеш и да направиш тази изповед. И когато направиш това, трябва да бъдеш искрен. Трябва да бъдеш сърдечен. Не и повърхностен. Изповедта не трябва да бъде принижена и унищожена с уговорки. Не трябва да бъде безучастна, небрежна, инцидентна. Лекомисленото извинение: „Мисля, че сгафих“, и нехайното продължаване по пътя не значат нищо!

5. Нежеланието да се предадеш напълно. Предаването не е лесно. Може би затова много хора казват, че не разбират вестта за оправдание чрез вяра.

Идваме до времето, когато казваме: „Господи, направи с мен това, което исках. Всичко, което си запланувал

за моя живот. Всичко, което искаш с моите притежания. Всичко, което искаш с хората, които обичам. Поверявам Ти всичко!“

И когато предадеш и последния си идол, отхвърлиш и последната си резервираност, Божията сила може да сложи край на загубите в живота ти. И какъв ден ще бъде този!

Морис Венден разказва история, която изглежда невероятна. Но той казва, че това наистина се е случило.

Един ден негов приятел колега се разхождал с двете си кучета около напоителен канал. Едното куче било старо и умно. Другото било малко, игриво куче било пълно с енергия и затова скачало наоколо във всичко. Изведнъж то скочило в погрешна посока и се приземило с плясък в напоителния канал.

Господарят му, разбира се, възнамерявал да го извади, но решил да види какво ще стане. Кучето пляскало с лапи отчаяно, опитвайки се да излезе от канала. То се покатервало донякъде по хлъзгавата страна на канала и отново падало.

През цялото време голямото куче само наблюдавало. Наблюдавало и чакало, докато малкото куче се предало, спряло да се бори и се отпуснало във водата.

В този момент, независимо дали вярвате или не, старото куче спокойно се обърнало с гръб към канала и спуснало задните си крака надолу. Малкото куче захапало краката му и излязло от канала.

Не знам до каква степен голямото куче е разбирало нещата. Но колко много този начин прилича на Божия начин на действие спрямо нас. Исус Христос чака и наблюдава, докато спрем да се борим. Той чака, докато кажем: „Добре, Господи! Предавам се! Направи нещо за моите

грехове! Аз не мога!“

И тогава се случва чудото!

ЗАЩО БОГ Е ТОЛКОВА БАВЕН

На Бог Му трябвали само шест дни, за да сътвори света. И вероятно са Му били необходими само няколко минути, за да сътвори човека. Но за да ни даде Спасител, Му били необходими тридесет и три години. Защо Бог е толкова бавен?

Очевидно е, че Бог създава само чрез слово (Псалм 33:6, 9). Когато създаде Адам, Той го направи зрял мъж. Ако можехте да го видите, сигурно бихте му дали най-малко двадесет години.

И сега, ако за нашето спасение нямаше друг начин, освен Божият Син да умре на наше място, защо Исус не слезе на земята с блясъка на славата Си и така да се пожертва на олтара? Нямаше ли да бъде достатъчно резултатно? Изискванията на закона нямаше ли да бъдат удовлетворени?

Ако трябваше да дойде като човек, защо Исус не се яви на нашата земя като тридесетгодишен мъж? Дали тези три и половина години не бяха достатъчни? Защо точно тридесет и три години?

Да, Исус можеше да умре вместо нас, без да преживее 33 години на нашата бунтовна планета. Може би щеше да е възможно да получим прощение само чрез Неговата смърт. А прощението е най-скъпото нещо във вселената. То костваше кръвта на Божия Син!

Може би ще ви прозвучи еретично, но Исусовата смърт не беше достатъчна. Тя можеше да извърши само част от нашето спасение. Не е достатъчно само прощение. Ако Христовото евангелие ни осигурява само прощение, тогава Исус не е успял да изпълни това, което е възнамерявал. Исус дойде, за да ни спаси напълно – не да ни помогне отчасти, да ни даде надежда и да ни остави. Ако Исус може само да прощава, в края ще бъдем толкова изгубени, колкото ако Той никога не беше умрял за нас!

Всеки искрен християнин, борещ се с греховете си, знае, че само прощение не е достатъчно. И това обезсърчава мнозина. Това е причината някои да се бунтуват. Ти

си съгрешил. И ти е простено. Прощението е прекрасно. То е важно, жизнено необходимо. Трябва да го получиш. Но ето, че ти съгрешаваш отново. Отново си простен. И това се повтаря отново и отново. Учудваш се на чудото на седемдесет пъти по седем. Но след известно време осъзнаваш, че ако Бог няма нещо повече за теб от този безкраен цикъл на съгрешаване и прощаване, ти така и така ще загинеш. И ето че си изкушен да се откажеш и да се предадеш. Мнозина го правят!

Тук нещо не е наред. Прощението ли е всичко? Няма ли начин да спрем да съгрешаваме? Дали евангелието ни предлага само частично спасение? Дали Бог може да прощава, но не може да ни предпази от съгрешаване? Дали е способен да се грижи само за миналото, но не и за бъдещето?

Не. Ето защо са били необходими тридесет и трите години. Ето защо трябва да има не само Гетсимания и Голгота, но и Галилея, и Назарет, и Витлеем. Трябва ни не само смърт, но и живот. Необходим беше един съвършен живот, който Исус можеше да преживее отново в нас. По този начин можем да имаме не само прощение, но и победа.

За да ни предложи съвършено спасение, Исус трябваше да живее в условията, в които ние живеем. Трябваше да почувства физическата слабост, която ние чувстваме; да бъде ограничаван, както ние сме ограничавани; да посреща изкушенията, които ние преживяваме и нито веднъж да не съгреша! Не трябваше да използва Божествената Си сила в Своя полза. Животът Му трябваше да е зависим от Отец, както и нашият живот трябва да е зависим от Исус. Не трябваше да има никакво предимство в сравнение с нас!

Не можем да ограничим живота си само в три и половина години. И Той не можеше. Трябваше да преживее всичко!

Исус не трябваше да задоволи само изискванията на нарушения закон, като умре вместо нас, плащайки вината на греха. Той трябваше да живее живот, който напълно да задоволи изискванията на закона. Трябваше да умре вместо нас, но трябваше и да живее вместо нас. Не можем сами да платим вината си освен чрез вечна смърт. Не е във възможностите ни да задоволим изискванията на закона чрез съвършен живот.

Би ли се намерил някой между нас, който да живее живот, съобразно закона, който е копие на самия Бог? Ние всички сме съгрешили. Макар миналото ни да е простено, кой от нас през живота си би могъл да живее дори без да му хрумне една лоша мисъл? А Исус вложи закона Си в умовете ни, нали? Така че сами нямаме никакъв шанс!

Единственият начин да бъдем спасени беше Исус да води съвършен живот и тогава да дойде, да обитава в сърцата ни и да преживее отново този живот в нас. Това е единственият начин за удовлетворяване изискванията на съвършения закон. И Исус направи точно това. Апостол Павел го нарича превъзходната тайна между езичниците, „сиреч Христос между вас, надеждата на славата“ (Колосяни 1:27).

Промените, настъпили в живота, когато Христос живее в сърцето, са тайна не само за езичниците. Казва ни се, че за Сатана те са „непонятна тайна“ (*Свидетелства за проповедниците*).

И тази тайна Христос в нас е нашата надежда на славата. Нашата единствена надежда!

Всичко това не е ерес. Размислете върху думите: „Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!“ (Римляни 5:10).

Примирени. Простени. Спасени чрез Неговия живот. Това е. Спасени сме не само чрез Неговата смърт, но и чрез Неговия живот.

Това е било най-слабото ни място в разбирането на истината за оправдание чрез вяра. Разбрали сме спасението. Но не сме разбрали живота. Знаем, че сме зависими от Христос за прощението. Но мислим, че трябва да живеем самостоятелно!

Не. Исус също непременно трябва да живее! И Той ще го направи. Това е тайната на победата. Това е чудото на оправданието чрез вяра. Исус Христос се грижи както за живеенето, така и за прощението. Той не спира със заличаване на миналото. В действителност Той ни променя. Не само ни измива, но и ни изглажда!

Не е чудно, че някои пеят, когато го открият! Не е чудно, че това ни донася облекчение! Исус ще извърши това, което сами не можем. Той ще извърши в нас това, за което дойде да ни спаси от греховете ни, от възможността да съгрешим (Матей 1:21). Ще ни избави от властта на греха (Римляни 6:14). И в последния ден ще ни представи без грях (Юда 24).

Исус ще направи всичко това, ако Му позволим, ако не Му пречим, ако не заставаме на пътя Му!

Сега разбирате ли защо Сатана не желае да разберем истината за оправдание чрез вяра? Съзнавате ли защо силата му ще се прекърши?

Сега може би става по-ясно значението на двете думи, които винаги се споменават при разширена дискусия върху правдата чрез вяра – оправдание и освещение. Тези думи не трябва да ни стряскат. Всъщност те са съвсем прости.

Оправданието е като прощението, като помилването. Когато прощава, Бог ни приема, като че никога не сме съгрешавали. Всъщност ние не сме се променили, но вината ни е заличена. Покрити сме с правдата на Христос. Когато ни погледне, Бог вижда свършения живот на Исус вместо нашето несвършенство.

Оправданието е легална сделка. Бог заличава нашия греховен дълг и ни приписва свършения живот на Исус. Ние участваме в тази сделка само чрез вяра. Молим Го Той да направи всичко необходимо и Той го прави!

Освещението, от друга страна, е процес на изграждане на христоводобие. И то не става за една нощ. Казва се, че освещението „не е дело на един момент, на един час, на един ден, но на цял живот“ (*Деяния на апостолите*). То включва истинска промяна на личността.

При оправданието Христовата правда ни се приписва. При освещението Исусовата правда става част от нашия характер. При оправданието сме покрити със свършения живот на Исус. При освещението растем, като отразяваме образа на Исус.

Може би изглежда така, сякаш Бог е бавен – трябва Му цял живот, за да направи грешника светия. Наистина ли пресъздаването е по-трудно от създаването? Може би. Във всеки случай Бог върши делото Си добре. Сатана наблюдава действията на Твореца и е напълно удивен от реставрацията на човешкия живот!

Преживяването на Хари Орчард е пример за това, което Бог може да направи. Тази опитност ясно илюстрира

разликата между оправдание и освещение.

Хари Орчард бил най-известният престъпник в своето поколение. На пушката си бил отбелязал двадесет резки и сега поставял още една убиването на Франк Щоненберг, бивш губернатор на Айдахо. И точно тогава го арестували.

Лекар от Чикаго му изпратил Библия. В началото той отказал да я вземе. Но думите „никой убиец няма да бъде спасен“ постоянно звучали в ушите. Той се питал дали тези думи не се намират в Библията. Там той не ги намерил, но прочел за един Мъж, наречен Исус. Би ли могъл Исус да прости и на един убиец?

Един ден надзирателят на затвора му казал, че синът на г-жа Щоненберг иска да го види. Момчето влязло, очевидно уплашено, когато осъзнало, че се намира в присъствието на убиеца на своя баща. Детето му подало едно пакетче и казало: „Мама ти изпраща това“.

И сега Хари бил този, който трябвало да се страхува. Да не би това да е бомба?

В пакетчето била поставена книгата „Пътят към Христа“. И момчето казало: „Мама каза, че ти прощава за ужасното дело, което извърши. Тя те моли да отдадеш сърцето си на Исус. Каза още, че единствената ѝ надежда е да бъдеш спасен в Божието царство.“

По-късно г-жа Щоненберг го посетила няколко пъти. И неговото покаяние и духовно обръщане били дълбоки и истински.

Сега забележете. Миналото му било простено. Отношението му към Бога било променено. Сърцето му се отвърнало от престъпния живот. Но лицето му все още изразявало коравосърдечие, отразено там през годините на беззаконие. Говорът му не бил облагороден и про-

менен. Той все още бил престъпникът Хари Орчард. Но едно нещо се било променило – той бил простен грешник. Бил преживял оправданието, но освещението още не било извършило своето дело.

Какво се случило? Съдията, който ръководел делото му и много добре познавал израза на лицето на този известен престъпник, излязъл в отпуск за цяла година.

Скоро след като се завърнал и заел съдийското си място, Хари Орчард бил изправен пред съда, за да даде показания за участието си в едно престъпление. Когато го въвели в съдебната зала, съдията казал: „Това не е човекът! Това не е Хари Орчард!“

Освещението е извършило делото си през тази една година. Един покаян грешник е гледал към Исус и е станал нов човек. И то толкова нов, че дори съдията не могъл да го познае!

НАДЕЖДА ЗА ХЪМПТИ ДЪМПТИ

Може би всички царски коне и царски мъже не са успяли да сглобят Хъмпти Дъмпти. Но Бог продължава да сглобява хора, паднали от висотата си!

Един от най-сериозните проблеми в християнския живот е падението след духовното обръщане. Да паднеш, когато си мислиш, че никога не можеш отново да съгрешаеш – това е повод за огромно разочарование. И много искрени хора, които не са искали да падат, са били объркани и ра-

зочаровани и са се връщали в лагера на бунтовниците.

Ето няколко размисли, които ми помогнаха, когато паднах. Може би ще ти помогнат и на теб.

1. Падането не значи, че никога не си бил духовно обърнат. Това не значи, че твоята опитност не е истинска. Опитността на оправдание чрез вяра е крехка. Не трябва да я губиш. Тя не те застрахова срещу изкушение. Дори и онези, които се изпълниха с Духа на Петдесетница, не бяха застраховани срещу изкушение. Някои могат напълно да се отдадат на Христос още при първото си посвещение. За някои това настъпва по-късно. Ако пропаднеш, това не означава, че вървиш в погрешна посока. Това значи само, че все още не си пристигнал!

2. Изкушението не е грях. Изкушението е като сигналната светлина на табло. То може да проблясва нетърпеливо през целия ден. Но докато не го включиш и не отговориш на светлинния сигнал, не си съгрешил. За тези, които са предали живота си на Исус, четем: „Никой, който не се съгласява, не може да бъде победен от Сатана. Изкусителят не може да контролира волята или да насили душата да съгреши. Той може да ни наскърби, но не може да ни оскверни. Може да причини агония, но не може да ни опетни“ (*Великата борба*).

3. Исус не е пропаднал. Можем да сме паднали ужасно. Но Исус не е. Твоето падение не намалява в никаква степен Неговата сила, точно както твоята победа не прибавя нищо към Неговата пълна победа. Ако можеш да сграб-

чиш тази мисъл, тя ще направи чудеса за теб в момент на обезкуражение.

4. *Решението е твое.* Какво ще направиш, ако искаш да спечелиш победа над пушенето, например, но в същото време отчаяно копнееш да изпушиш поне една цигара? Помни, че Бог не преговаря с твоите чувства. Преговаря с волята ти. Ти можеш да избереш, дори и да не можеш да уеднаквиш чувствата с избора си. Бог приема избора ти като теб самия. Не можеш да промениш сърцето си или любовта си, или мотивите на чувствата си. Но можеш да избереш. И когато направиш избора си, Бог ще съчетае останалото с твоята същност!

5. *Незабавно изповядай всеки грях пред Бога.* Често падаме в грях или от страх, или поради самия факт, че падаме. Казваш нещо на някого, а то излиза малко рязко. И веднага Сатана ти казва: „Ти вече си съгрешил. Така че давай!“ И ти го правиш. Или решаващ да не критикуваш. Но нещо се изплъзва. И Сатана те подтиква да кажеш всичко, което знаеш. Сатана ти предлага: „Виж! Направи вече прекалено много, за да се изповядаш. Вече няма да е така лесно. По-добре почакай до вечерта, когато ще се помолиш.“ И така събираш разни неща за изповядване, докато денят преминава. Междувременно става бъркотия. Вечерта Сатана ти казва: „Много си уморен тази вечер. Изчакай до утре, когато ще си по-бодър!“ Така се натрупват дни и нощи без Исус. Не позволявай това да се случи. Изповядай незабавно всеки грях! Може би трябва да направиш още нещо за някого. Не отлагай! Не позволявай нищо да прекъсва връзката между теб и твоя Господ!

6. *Сега имаш две естества.* Духовното обръщане не значи веднъж спасен завинаги спасен. То не е край на всички конфликти, въпреки че имаш нова сила, с която

да ги посрещаш. Вече си нов човек. Но старият човек, старото естество се навърта наоколо и търси случай да върне миналото. Изведнъж старото естество експлодира и отново те хвърля в отчаяние. Мислил си, че това никога няма да се случи. Но то става. Какво да правя? Храни новото естество, а старото остави да гладува, защото естеството, което подхранваш, ще победи!

7. *Изисквай обещанията.* Опитай се да осъзнаеш, че Исус умря за всеки твой грях. Тогава падни на колене и изискай обещание като това, което казва: „Грехът няма да ви владее“ (Римляни 6:14).

8. *Нещо, което ни напомня за Божията сила.* Всяка събота може да ни напомня, че силата, сътворила световите, е силата, която може да ни предпази и от съгрешаване (виж Езекиил 20:12). Ако Бог може да направи свят от нищото, може да ни даде и нови сърца. Чудесата на сътворението ни напомнят за Божията сила да пресъздава. По същия начин в чудните изцеления, които Исус вършеше, можем да съзрем силата Му не само да лекува болестите, но и да побеждава греха.

Исус даваше на хората нови очи, за да покаже, че може да им даде и ново сърце. Даваше сила на слабите да ходят, за да им покаже, че може да ни даде сила да Го следваме.

Всеки поглед към силата на Твореца може да те окуражи. И ако си паднал, смелостта е това, от което се нуждаеш!

ГОЛГОТА НЕ МОЖЕ ДА ПРО- МЕНИ ВСЕКИ

Голгота не може да промени всеки. Така ли е това?

Възможно ли е някой, който е преживял събитията на онзи дълъг ерусалимски уикенд, независимо дали е бил участник или наблюдател, да остане завинаги същият?

Възможно ли е някой, който е видял Исус да стои пред Пилат с окървавено, но спокойно лице, единственият спокоен елемент в цялата сцена на насилие, да не се учуди кой би могъл да бъде този Човек, чиято природа скрива агонията и бележи момента на Неговата смърт?

„И седяха да Го пазят там“ (Матей 27:36).

Пилат Го гледаше и се питаше възможно ли е стоящият пред него Човек, коронован с трънен венец, да не е Божествена личност? Ирод Го гледаше и беше убеден, но отхвърли и последния лъч на милост, огрял някога грешното му сърце. Побеснялата тълпа Го гледаше и направи избора си: „Кръвта Му да бъде на нас и на чедата ни“ (стих 25).

Свещениците и управителите Го гледаха и бяха убедени, че Исус беше всичко, което казваше, че е. Римските войници гледаха Божествения Страдалец и това, което видяха, „запечата сцената в умовете им, за да не може да бъде заличена, докато не Го признаят като Христос или докато не Го отхвърлят и с това да определят съдбата си“ (*Животът на Исус Христос*).

И тогава, когато Исус висеше на кръста, свещениците се подиграваха: „Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави. Той е израилев Цар. Нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него“ (стих 42).

Но онези думи, въпреки че бяха казани с ирония, накараха мъжете да изследват Писанията както никога преди. „Без да се бавят, някои изследваха писанията и разбраха значението на Христовата мисия“ (*Животът на Исус Христос*).

Дали Голгота бе наивна грешка от страна на мъжете, които никога не познаха идентичността на своята Жертва, докато кръстът не бе издигнат? Не. Присъда, ясна присъда бе произнесена в съда на Пилат докато все още

имаше време за връщане. Те заглушиха вътрешния глас, който им говореше толкова ясно, и изпратиха Божия Син на смърт, въпреки че знаеха кой е Той!

И тогава настъпи денят на Петдесетница. Бог даде друг шанс на хората. Учениците явно говореха за разпъването на Спасителя на света. Те казаха на множеството, че тяхната единствена надежда е Този, Когото отхвърлиха и убиха. Те издигнаха „Този Исус, Когото вие разпнахте“ (Деяния 2:36).

Исус казва: „И когато Аз бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си“ (Йоан 12:32). Не е ли чудно, че в един ден хиляди бяха духовно обърнати?

През онзи ден в тълпата имаше хора, които бяха участвали активно в ужасното разпятие. Някои от слушателите на проповедта на Петър преди няколко седмици бяха стояли в страшната тъмнина около кръста и бяха убедени, че Исус е Бог. Сега те стояха между хилядите, които Го признаваха за Господ и Спасител.

Но ръцете на много от свещениците и управителите не бяха още чисти. На Петдесетница те бяха осъдени, без да се променят. Закоравиха сърцата си, но не спечелиха от това!

Голгота променя всеки, който гледа. И сега вие го виждате. И Голгота ще ви промени. Вие ще решите как да ви промени. Какво ще направиш с Исус?

Казваш, че не си участвал? Не беше ли Юда? Не беше ли Пилат? Не беше ли в тълпата? Те ли са виновни? А не ти?

Не. И аз, и ти сме участвали. Двете хиляди години не намаляват отговорността ни. Ние участваме в смъртта на Божия Син и сме толкова отговорни, колкото и онези, които Го видяха да умира. Ние също сме видели всичко

и разбираме много повече от тях!

Който и да си, където и да си, умолявам те, погледни ръцете си. Твоите ръце разпънаха Исус Христос! Твоите отпечатьци са върху гвоздеите, които Го приковаха към кръста! Ръцете ти никога няма да се очистят, освен чрез кръвта, която Той проля за теб през онзи ден!

Какво друго можеш да направиш, освен да паднеш на колене и да му кажеш, че искаш да бъдеш Негов завинаги?

Книги с подобна тематика можете да намерите в книжарници „Нов живот“. Те ще ви помогнат да обогатите своите познания в най-различни области на науката, живота и религията.

Адреси:

София - 1000

ул. „Солунска“ № 10
книжарница „Нов живот“
тел.: 980 47 01

Варна - 9000

ул. Ст. Караджа № 31
книжарница „Нов живот“
тел.: 611 456

За контакти:

тел.: 946 70 98
тел./факс: 946 70 93